

[Ib Thyrogod.]

bedre til udvalgsbehandling, så jeg skal nøjes med at gå ind på visse ting af mere principiel betydning.

Hvad angår den legale arveret, sker der ændringer på 3 områder, det ene med hensyn til børn født uden for ægteskab, hvor man nu fuldstændig sidestiller disse med børn født i ægteskab, således at der også med hensyn til arveretten for faderen og fædrene frænder skal gælde tilsvarende bestemmelser som dem, der gælder for børn født i ægteskab. Det er et synspunkt, som vi kan tiltræde. Det er vel naturligt, at man her helt igennem i konsekvens af det standpunkt, man har taget til børn født uden for ægteskab, sidestiller dem med børn født inden for ægteskab.

Det andet spørgsmål vedrørende den legale arveret er problemet med arveretten for fætre og kusiner. Som det ærede medlem fru Edel Saunte nævnte, enedes man ved den sidst gennemførte lov om at medtage fætre og kusiner. Nu foreligger altså forslag om, at man fremover undlader at gøre disse til legale arvinger. For dette kan naturligvis tale, at der i mange tilfælde ikke er den fornødne forbindelse med fætre og kusiner, men det gælder vel næppe i alle tilfælde, og jeg mener derfor, vi i udvalget må se nærmere på, om det vil være naturligt at foretage denne yderligere begrænsning i arveretten også under hensyntagen til den enighed, der opnåedes i folketingssamlingen 1953-54 om spørgsmålet.

Det tredje problem er ægtefællens stilling. Både arvelovsforlaget og forslaget til skiftelov indeholder en styrkelse af ægtefællens stilling i tilfælde af den anden ægtefælles død. Det ses deraf, at man forhøjer den lovmæssige, legale arv fra en fjerdedel til en tredjedel, og endvidere deraf, at man forhøjer arveretten til at omfatte hele boet, når der ikke er livsarvinger, men kun arvinger i anden arveklasse. Jeg tror, at disse synspunkter er rigtige. Jeg tror navnlig, man må sige, at der er en nærmere forbindelse med ægtefællen end i forholdet til søskende, og at det må stemme med arveladerens interesser, at arven i sin helhed tilfalder ægtefællen. Som situationen er i øjeblikket, er det meget almindeligt, at der i disse tilfælde oprettes testamenter, hvor

den ene ægtefælle indsætter den anden som arveberettiget til hele formuen.

Jeg tror også, at forslaget om, at man ved længstlevendes død deler formuen, hvis ikke andet er bestemt, med halvdelen til hver gruppe eller til hver side, stemmer med, hvad folk i almindelighed har ønske om. Det stemmer i hvert fald med de almindelige gensidige testamenter.

Med hensyn til uskiftet bo var udvalget gået ind for, at en ægtefælle ved testamentsbestemmelse skulle kunne forhindre, at der blev tale om uskiftet bo også med livsarvinger. Jeg tror imidlertid, det er rigtigt, således som det foreliggende forslag er formuleret, at der ikke skal være en sådan adgang for ægtefællen til at forhindre uskiftet bo. En sådan regel ville efter min opfattelse være for vidtgående, og jeg tror, at justitsministerens forslag har fundet den rigtige formulering på dette punkt. Det bør være således, at der er ubetinget ret for en ægtefælle til at hensidde i uskiftet bo med livsarvinger.

I forbindelse hermed er der en nydannelse, nemlig hensiddet i uskiftet bo med særbørn, mod betryggende sikkerhed og eventuelt bl. a. på vilkår, at man overtager forsørgerpligten for disse umyndige særbørn. Det er for så vidt en regel, som man kunne sige hørte hjemme i en anden lov, men det er yderst rimeligt, at man i disse tilfælde overtager denne forsørgerpligt over for særbørn.

Problemerne om de såkaldte mellemdele børn har også været omfaldt. Det er et spørgsmål, vi også må se nærmere på i udvalget. Jeg er ikke sikker på, at man helt kan gå den vej, som forslaget viser.

Uskiftet bo med arvinger i anden arveklasse vil ikke længere komme til at foreligge på grund af ægtefællens nye arveretlige stilling, men jeg vil gerne i forbindelse med uskiftet bo nævne, at det vel vil være rimeligt, at man finder en eller anden adgang til, at der kan blive tale om uskiftet bo, hvor der er tale om særeje. Det ærede medlem fru Edel Saunte var inde på det, og jeg tror, det er rigtigt, at man i en del tilfælde savner en sådan adgang for en ægtefælle til at hensidde i uskiftet bo med særeje. Om dette skal ske i form af en ændring af ægteskabslovgivningen, således som den højtærede justitsminister har været